

2
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ κ. ΚΥΡ. ΧΡ. ΜΑΤΣΗ

Γερά κληρο, Εντίμη Κς Δημάρχς,
Αξιότιμη Κ. Προέδρε της Σχολικής Κοφρίας,
Αξιότιμοι Κ. Ξφοροι,
Ελλογιμη Κ. Γυμνασάρα,
Σεβαστοί καθηγηταί,
Αγαπητοί συμμαθηταί και συμμαθητριάι,
Κυρίες και Κύριοι,

Επιστρωμένοι με το άλλο πνευματικό στεφανί, το
καίωμένο από τα μύρο φράουμένα κούλουδια, που υπομονετικά κούμας χέτα
τη διασκεία μιας φεγγοβολής απός έωδεκα χρόνων, τακο το θετικό κηρο
της θεας της Σοφίας, ποτιόμενοι από το γλυκυ νεκταρ της γνωθς,
γλυκονανουρήθμενοι από τα μουδικολάλα μελωδικα τραγουδια των ενία μουθ
δων, ανυθηχοί από τα μεγαλοπνοα φιλοσοφικα διδαγματα του άθανατου
Σωκρατη, θαγηνουθμενοι από την ιδανικη αρθονια του γλυκοψιδουρου της ευγ
νικης αρπας του Σοφοκλή και του Ηοριδιδη, γαλουχηθμενοι με τα άθανατα
ιδανικα της Ζορηόκειας, της οικόγενειας και της Πατριδας, φευγομε
τωρα ότην αυγη της ζωης μας, την ωρα που η μενεξοθεντες χρυδακτιδες
του ηλιου στελλουνε το φως για την καινοურτα μας ζωης φευγομε λω, από
το αγ. μας σχολείο, το ηδουχο και επανωμο αυτο λιμανι της ψυχης και του
πνευματος.

Και αι θθανομαθε μια ουγκινησί απεριγρακτι να πλημμηριζει σε
δαν χειμαρος μεθα μας, μια λυπη να ουγκλονιζει την ψυχη μας, μια χαρα
που φθανει ως τα βαθη της καρδιας μας και την καίψει να καλλεται αυτε
απο ιερων ενθουδιασμον και να δονεται ευθεμελα από ανεκπρασθη αγαλλιαση
και εινα δικαιολογηθμενα τα θυναιθθηματα μας αυτα, γιατι αν και αναπνε
οιμε για αιτο ακομα, την ευωδωτην πνευματικων λουλουδιων σου, κι αν ο
τα βαθη της ψυχης μας αντηχουν ακομη τα γλυκοχηχα τραγουδια της ψαλτρα
Ερατως δε αιτο θα χωριδουμς από θανα, ω ιερε ανθωνα των αρθαρτων ιδαν
κων. Μα θα χωριδουμς μονο θωματικα. Γιατι, ψυχικα, χρυδες αλυδιδες κα
χρυδονθηματα, μας εχουν θυνδεδει μαζί σου, δε μια αιωνια κι αβαλυθη μουθ
κητελ και νωνια ψυχικη

Καταβαθα δεν λυλομαθε, γιατι δε εγκαταλειπουμς, ω ιερε κηρο της Σοφιας
Μια ανειπωτη χαρα μας κυριευει και ως τα φτια μας, φτανουν οι μεγαλ
πνοσι ηχοι των χρυδων σου φορμιγκων, ηχοι που μεθα μας αντηχουν δαν μουθ
δικολλαθητα εμβαθηρια, που κινουν τα βηματα μας ότες πλατιες λεωφορους
α τη νικη της Αρσθης και των ανθρωπιδτων ιδωδων.
και αναμεθα ότα τοθα και τοθα θυναιθθηματα που καλαιουν μεθα μας τιτα
νσιο αγωνα, για το ποιο απ' αυτα θα επικρατηση, ενα αλλο προβαλλει και
κυριαρχει για μια ότιγη. Είναι το αισθημα της αμφιβολιας.
Αμφιβαλλοιμε κατβαθα αν ειμα οτε αξιοι για τα με γαλα καθηκοντα ότα εα
οποια καλομμεθα. Μα τα αισθημα αυτο, το ερωτημα μερω καλυτερα να πο
δεν μας βασανξει και πολυ γιατι βλεπουμς ακτινοβολα τα ματιμα και απο
φαδιστικη τηνροση να δινει την καταλληλη απαντηση.
Ειμαθετε ικανοι για τον αγωνα αυτο. Ηχομς τα αναγκαια προδοντα. Ναι,
ταχομς. Ταχομς, χαριθ ότες ακουραδτες προδωδεις των θ. εας καθηγητων,
αυτων που τα μαλια αβρειδαν και αβριζουν μεθα ότους τεδδερεις τοιχομς
του εχολειου, δε μια ευγενικη προδπαθεια των να μεταλαμπαδευθουν ότες
ψυχες μας το αγνο φουτης πραγματικης γνωθς.
Γιαυτο αιωνιος είναι ο εβαθιος μας και απεραντη η ευγνωμοδουνη μας σε
δασ ω πιδδι λειτουργοι του ναου της Αθηνας, ω ακουραδοι θεραποντες ότα
βωμο της ιδεας. Αν δε αυτη τη στιμη η γλωδδαδουναται να τονιθε
δε δασ ευχαριστηρους υμνους και μεγαλοδπορους και ανες ότες ποιο ψηλες
νοτες που μπορει να τονισει ο ανθρωπινος νους, ομως η ψυχη του καθενος

Ευχαριστη